

τὸν διάδρομον καὶ μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη σιωπηλῶς εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης παραξενὸς τις μορφή— ἡ μορφή αὕτη ἦτο τῆς πιστῆς μαύρης δοῦλης Καλῆς, ἥτις ἐλθούσα ἐστάθη ὑπεράνω τῶν παιδίων καὶ ἐπὶ τινας στιγμὰς ἐφαίνετο ὅπως βυθισμένη εἰς βαθὺν τινα συλλογισμὸν.

Ἄλλ' ἡ κατάστασις αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ὁ μέγας καθρέπτης, ὅστις ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν Σελήνην, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο ἡ μορφή τῆς πιστῆς ὑπηρετρίας, ἐπέσυρε τέλος τὴν προσοχὴν τῆς καὶ πρὸς στιγμὴν τὴν ἔκαμε νὰ θεωρήτῃ τὸ πρόσωπόν τῆς μὲ πολλὴν κατὰ τὸ φαινόμενον εὐχαρίστησιν. Ἐπειτα δὲ εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀνόητη μαύρη, διατί ἐξοδεύεις τὰς πολυτίμους ταύτας στιγμὰς σου θεωροῦσα τὸ μαῦρον πρόσωπόν σου εἰς τὸν καθρέπτην; Ἐὰν ἦναι ἀνάγκη νὰ τὸ κάμω, πρέπει νὰ τὸ κάμω ταχέως, καὶ ἔσυρεν ἐκ τῆς τσέπης τῆς κουτάκιον περιέχον δύο μικρὰ καταπότια. Μὲ τὰ καταπότια ταῦτα εἰς τὰς χεῖράς τῆς ἐπληρώσας τὸν λίκνον (κούβιναν) τῶν παιδίων ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἐκοιμάτο τὸ κοράσιον, καὶ παρεμερίσασα τὸν κωινοπολόγον, τὸ ἐσήκωσεν ἑλαφρὰ εἰς τὰς χεῖράς τῆς καὶ μὲ φωνὴν τρυφερὰν, «πάρε τοῦτο, κοκκονίτσα Ἀοῦ, ἀμέσως, εἶπε, καὶ μὴ κάμης ταραχὴν ὥστε νὰ ἐυπνίσῃς τὸν ἀδελφόν σου κύρ Κάρολον.»

Ἡ μικρὰ Ἀοῦ ἤνοιξε τὸ στόμα τῆς καὶ ἔλαβε τὸ καταπότιον, τὸ ὁποῖον ἡ κυρὰ Καλὴ τῆς ἔδωκεν ἐντὸς κουταλίου μὲ ὀλίγον ὕδωρ καὶ τὸ κατέπιεν. Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ μετὰ τὸν Κάρολον· ἀφοῦ δὲ τὰ παιδία ἐπῆραν τὰ καταπότια ἐπληγάσαν πάλιν πλησίον ἀλλήλων, ὅπως φαίνονται εἰς τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν.

Ἀφοῦ ἡ Καλὴ ἔδωκε τὰ καταπότια εἰς τὰ παιδία ἤρχισεν νὰ γεμίξῃ μέγα τι καλάθιον μὲ πᾶν δ.τι ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦτο χρήσιμον διὰ τὰ παιδία. Καὶ κάτω κάτω μὲν ἔθεσε τὰ κάλλιστα τῶν ἐνδυμάτων, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἔβαλε διάφορα ὑψοβαίρια, σκευαρίκια, δακτυλίδια καὶ λαιμαριάς, μετ' αὐτὰ δὲ φανέλλας καὶ διάφορα ἄλλα μάλ्लινά ἐνδύματα διὰ τὸν χειμῶνα καὶ ὅλα ταῦτα ἐσκέπασε μὲ μέγα καὶ βαρὺ σάλιον, ὥστε τὸ καλάθιον ἐφαίνετο ὡς ἄλλη κίβωτός ἔχουσα ἐναποταμειωμένα τὰ διὰ τὰ παιδία χρήσιμα διὰ πολὺν καιρὸν.

Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ ἔτριψε τελευταῖον βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην τῶν παιδίων καὶ λαβούσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς πρῶτον μὲν τὸ κοράσιον, ἔπειτα δὲ τὸ παιδίον τὰ ἔθεσεν ἑλαφρὰ ἐντὸς τοῦ καλάθιου, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ἤδη περιεγράψαμεν, ἔπειτα δὲ ἐπῆρεν ἐν σινδόνιον λευκὴν καὶ ἤπλωσεν αὐτὸ ἐπάνω τοῦ καλάθιου, ὥστε τὰ παιδία ἐκρύφθησαν ἀπὸ τῆς ὄψεως πάντων. Ἐνῷ δὲ ἔθετε τὸ κάλυμμα τοῦτο εἶδε βιβλιάριον τι χρυσοδεμένον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐπὶ τοῦ πατώματος,

τὸ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας καὶ ἀφοῦ τὸ ἐτόλμειν εἰς λευκὴν πανίον τὸ ἔθεσεν εἰς τὸ καλάθιον μεταξὺ τῶν παιδίων— ἦτο τὸ Εὐαγγέλιον.

Μετὰ τοῦτο ἔδεος καλῶς τὰς ἄκρας τῆς σινδόνης διὰ λεπτοῦ σχοινίου, ἐσήκωσεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς τῆς, τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας μὲ βῆμα στερεὸν καὶ ὑπερήφανον ὡς νὰ ἔφερε διαδήματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΟΣ ΤΟ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ;

Διάλογος μεταξὺ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Α'.

Μήτηρ, —εἶπεν ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος, ἐνῷ κατεγίνετο νὰ σχηματίσῃ ἑκλείψιν τῆς Σελήνης διὰ τῶν σφαιριδίων, τὰ ὁποῖα ἡ κυροῦλά του τῷ εἶχε δώσει διὰ νὰ παίξῃ, — μὰς λέγει ἡ Γραφή περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν περὶ τὸν Ἥλιον;

— Ἡ Γραφή, τέκνον μου, —εἶπεν ἡ μήτηρ του, — ἀπλῶς μὰς λέγει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰς ὥραιας ταύτας σφαίρας, καὶ μόνον ἀναφέρει ποῦ καὶ ποῦ περὶ τῶν ποικίλων κινήσεων καὶ φαινομένων αὐτῶν. Ἡ Ἀγία Γραφή, ὡς γνωρίζεις, μὰς ἐδόθη διὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν πρὸς τὸν Θυρανὸν ὁδὸν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀναδέχεται νὰ μᾶς διδάξῃ ἐπιστήμας.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἐνθυμούμαι ὅτι μὲ εἶπες, ὅτι ὁ Θεὸς κρατεῖ χρημαμένην τὴν Γῆν μας εἰς τὸν ἀέρα χωρὶς νὰ τὴν ἐξαρτῇ ἀπὸ τίποτε;

— Μάλιστα, τοιαῦτα ἐκφράσεις ἀπαντῶνται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν διὰ νὰ δείξῃ ἡ δύναμις καὶ ἡ σοφία τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ, αἱ δὲ καθ' ἑκάστην γινόμενα ἀνακαλύψεις ἐπιβεβαιώσιν τὰς διαδακτικὰς ταύτας διακηρύξεις τῆς Γραφῆς.

— Δὲν μὲ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, μήτηρ, πῶς καὶ πότε ἀνεκαλύφθησαν οἱ πλανῆται καὶ αἱ κινήσεις των; Ἐγνώριζον ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ὅλα ταῦτα;

— Πότε ἀκράδῳ ἤρχισαν νὰ καταγίνωνται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀστέρων οἱ ἄνθρωποι, δὲν γνωρίζομεν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἤρχισαν νὰ πράττωσι τοῦτο πολλὴν ἑνερρίαν— πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωϋσέως, καὶ αὐτῆς τῆς ἰδρύσεως τῶν πρώτων μοναρχιῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Αἰγυπτιακῆς καὶ Βαβυλωνιακῆς. Ὁ ἀγροτικὸς καὶ ποιμενικὸς βίος τῶν πρώτων ἀνθρώπων τοῦ ἡνάγκαζε νὰ ζοῦν εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ νὰ ἔχουν ὑπεράνω των τὸν κάταστρον οὐρανόν, νὰ παρατηροῦν δὲ τὰς κινήσεις τῶν Ἀστέρων καὶ τῆς Σελήνης. Αἱ μερικαὶ αὗται παρατηρήσεις μετεωδιδόντο ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ ἀστρονομίας.

— Ποῖα ἔθνη ἤρχισαν κατ' ἀρχάς νά σπουδάζωσιν ἐπισταμένως τὴν ἀστρονομίαν ;

— Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Κινεζοὶ καὶ οἱ Χαλδαῖοι, καὶ ἐσήμερον τὰ κυριώτατα συμβεβηκότα εἰς πίνακας. ὡς λ. χ. ἐκλείψεις Ἡλίου, Σελήνης, ἐμφανίσεις κομητῶν, κλ. Οἱ δὲ Χαλδαῖοι ἦσαν οἱ πρῶτοι, οἵτινες παρετήρησαν τὴν ἐπανάληψιν τῶν αὐτῶν ἐκλείψεων τῆς Σελήνης κατὰ πᾶσαν δεκαοκταετίαν.

— Παρετήρησα, διὸ ὁ πατήρ μου ἀνέγνωσε σήμερον τὴν πρωίαν περὶ τοῦ ὀνείρου τοῦ Ἰωσήφ, περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης καὶ τῶν Ἑνδεκα Ἀστέρων καὶ ἐσυλλογίζομην δι' ἵσως ἐννόει μὲ τοὺς ἀστέρας τοὺς πλανήτας, ἀλλὰ πάλιν διατί νὰ εἴπῃ ἔνδεκα, ἐνῶ γνωρίζομεν, διὸ εἶναι πολλοὶ περισσύτεροι ;

— Πιθανὸν νὰ ἐννοοῦσε τοῦτο, — εἶπεν ἡ μήτηρ, — ἀφοῦ μέχρι πρὸ μικροῦ οἱ ἀστρονόμοι ἐνόμιζον, διὸ οἱ πλανῆται ἦσαν ὅλγιοι· ἐπειδὴ δὲν εἶχον τηλεσκόπια νὰ θεωροῦν τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν.

— Ποῖοι ἦσαν οἱ ἀστρολόγοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ἡ Γραφή; μήτηρ.

— Κατ' ἀρχάς ἦσαν ἄνθρωποι καταγινόμενοι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀστρονομίας, ἔπειτα δὲ μάγοι, οἱ ὁποῖοι ὑπεκρίνοντο, διὸ διὰ τῶν ἀστέρων ἠδύναντο νὰ προλέγῃσι τὰ μέλλοντα καὶ νὰ κάμνωσι θαύματα καὶ τέρατα. Τοιοῦτοι ἦσαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φαραῶ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰς τὴν τοῦ Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος, ἀλλὰ καθὼς ἡ ἐξέρεσις οὕτε τὰ θαύματα τὰ διὰ τοῦ Μωϋσέως γινόμενα ἠδυνήθησαν νὰ κάμουν, οὕτε τὰ ἐνύπνια τοῦ Φαραῶ καὶ Καβουχορρόνσορος νὰ φανερώσουν καὶ νὰ ἐξηγήσουν καὶ διὰ τοῦτο ἔχασαν τὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν, τὴν ὁποίαν εἶχον πλησίον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς ἐκείνους μονάρχας, καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν καθεῖξαν ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Δανιήλ.

ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ.

ἽΟ Σώκράτης διερχόμενός ποτε διὰ τῆς ἀγορᾶς, εἶπεν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, « Πόσα πράγματα ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα, τὰ ὅποια δὲν χρειάζομαι ! »

Εὐσεβὴς τις γάλλος ἱεροκέρυξ συνείβριε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς φίλους του, « Δὲν χρεωστῶ τίποτε — Δὲν με χρεωστοῦν τίποτε — Δὲν ἔχω τίποτε, καὶ δὲν χρειάζομαι τίποτε. »

ἽΟ αὐτάρκης ἄνθρωπος εὐρίσκεται εἰς διηνεκὲς συμπόσιον. Πᾶσα ταραχὴ εἰς τὸν τοιοῦτον ὁμοιάζει μὲ τὸν κρότον χαλαζῆς πιπτούσης ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας ἐκείνου, ὅστις κάθηται ἀναπαυτικὰ ἐμπροσθεν μεγαλοπρεποῦς καὶ πλουσιοπαρόχου τραπέζης ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνης. Αἱ περισσότεραι ἀνησυχίαι

τοῦ ἀνθρώπου προέρχονται ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας του — Ὁ αὐτάρκης ἄνθρωπος ἀρκεῖται εἰς ὅ,τι ἔχει καὶ εἰς ὅ,τι εἶναι, ἐπομένως εἶναι ἐλευθέρως τῆς ταραττοῦς καὶ κατατροχούσης ἐπιρροῆς, ἥτις γεννᾶται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας.

ἽΗ αὐτάρχεια εἶναι, ὅπως πᾶσα ἄλλη ἀρετὴ ἀσκητῇ, τὰ δὲ παιδία δύνανται νὰ διδαχθῶσι καὶ ἀνατραφῶσιν εἰς αὐτὴν. Ὅθεν συμβουλευόμεν τοὺς γονεῖς νὰ γυμνάζωσι τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας των εἰς τὴν αὐτάρκειαν, ἰδίως διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν παραδείγματος, καὶ ὥς ἦναι βέβαιαι διὸ αὐτοὶ πρῶτοι θὰ θεωρῶσι τοὺς ὠραίους αὐτῆς καρπούς.

ΤΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΘΑΥΜΑΤΑ.

Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος κόσμος ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας Γῆς, οὐδὲ περιεφέρετο εἰς τὸ στερέωμα ἄλλη σφαῖρα πλην τῆς ἡμετέρας, καὶ τότε πάλιν θὰ ἦσαν ἀρκετὰ ἐπ' αὐτῆς πράγματα δυνάμενα νὰ διεγείρουν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς πᾶσαν καρδίαν. Αἱ ὠραι τοῦ ἔτους, αἱ Ἡπειροὶ, οἱ ὠκεανοὶ καὶ αἱ θάλασσαι, τὰ ὄρη καὶ οἱ ποταμοὶ, τὰ ἔμψυχα δημιουργήματα καὶ αἱ ἄπειροι ἐνώσεις τῆς φυτικῆς καὶ ἀνοργ. νου φύσεως, ἡ ἄπειρος ποικιλία τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, τῶν ἀνθέων καὶ ὑπαρῶν εἶναι ἱκανὰ νὰ δεῖξωσι τὸς ἀκένωτους καὶ ἀπείρους πηγὰς τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρός. Στρέφον τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅπουδήποτε καὶ ἂν θέλῃς, καὶ ἐκεῖ θέλεις εὑρεῖν τὸν Θεόν — ἐκεῖ θέλεις εὑρεῖν αὐτὸν ὡς Δημιουργόν, Διατηρητὴν καὶ Κυβερνήτην. « Ἡ Γῆ εἶναι πλήρης τῆς ἀγαθότητος τοῦ Κυρίου. » (Ψαλμὸς λγ', 5.)

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΑΕΡΙΟΥ.

ἽΥπολογίζεται ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων διὸ τὸ φωταερίον εἶναι τὸ εὐθηνότατον φῶς, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς φωτισμὸν τῶν οἰκιῶν καὶ πόλεων.

ἽΕν Ἀγγλίᾳ ὁ φωτισμὸς διὰ τοῦ φωταερίου κοστίζει 6 περίπενεκατομύρια λίρας — ἐνῶ ἂν ἐγένετο δι' ἄλλῃ τρόπῃ θὰ ἐκόστιζεν ὑπὲρ τὰ 36 ἑκατομύρια λίρας· καὶ ὁμοῦς ἐν Ἀθήναις ὁ τρόπος οὗτος τοῦ φωτισμοῦ εἶναι πολὺ τῶν δι' ἐλαίου πολυδαπανώτερος. Διατί ;

Καθὼς τὸ ῥόδον σύγκειται ἀπὸ ἄνθη εὐωδέστατα καὶ ἀκίνθας δέυτατα; — καὶ καθὼς οἱ οὐρανοὶ, ποτὲ μὲν εἶναι καθαροί, ποτὲ δὲ νεφελώδεις καὶ σκοτεινοὶ ποτὲ μὲν γαλήνιοι, ἄλλοτε δὲ θυελλώδεις, οὕτω καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὁ βίος εἶναι μεμιγμένος μὲ ἐλπίδας καὶ φόβους, μὲ χαρὰς καὶ λύπας, μὲ ἡδονὰς καὶ θλίψεις.